

Du paastod for lidt siden, at du aldrig havde elsket Torben Dihmer, og nu fortæller du mig, at du har været skinsyg paa mig for hans Skyld. Det forstaar jeg ikke.«

Jytte laa en Tid stille uden at svare.

»Forstaar! Forstaar!« sagde hun saa. »Hvem forstaar nogensinde alt det underlige, der kan findes i et Menneske? Det bliver kun til Ulykke, naar man begynder at tænke over sig selv.«

»Saa skulde du ikke gøre det.«

»Ja — kunde jeg blot lade være! Jeg veed ikke selv, hvordan det er kommet; men jeg tror nu, det har gjort noget, at jeg saa tidlig blev betragtet som Voksen. Det er altid til Skade for unge Piger, der ser lidt godt ud, at de Ældre tager sig saa meget af dem og ser saa meget i dem, som de slet ikke er. Enten bliver de skabagtige og indbildske eller ogsaa begynder de at reflektere over sig selv, og jeg veed ikke, hvad der er værst for dem. Derfor bliver de grimme ogsaa gerne de lykkeligste. Aa, Mor, du skulde have sørget for, at jeg var bleven En med store, brune Fregner ligesom Rosalia, saa havde jeg vist ikke gjort dig saa megen Sorg.«

»Nu skulde du ikke tale mere men prøve paa at sove,« sagde Moderen, der kunde mærke, at Jytte var ved at blive varm.

»Ja ja.«